

РЕШЕНИЕ

№ 26913

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9720** по описа за **2024** година докладвано от съдия Танка Цонева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Д. М. срещу Решение № 3987/31.08.2024 г. по НАХД № 3626/2024 г. по описа по СРС, НО, 93 състав. С обжалваното решение е потвърдено НП № 24-4332-000696/24.01.2024 г., с което на жалбоподателя М. за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

В жалбата се излагат доводи за това, че жалбоподателят Д. М. бил подложен на дългогодишен полицейски тормоз от страна на Н. Г. –полицейски служител в 01 РУ – СДВР. Именно поради тази причина отказал да му бъде извършена проверка на място от полицейския екип, в който участвал и Г.. Впоследствие, когато отишъл във ВМА да даде кръвна проба, му обяснили, че е закъснял с десет минути, поради което няма да му вземат кръв за анализ. След това М. дал кръвни проби в две други лаборатории, като представил получените резултати на съда. Тези доказателства, обаче не били взети предвид от първоинстанционния съд, който потвърдил обжалваното наказателно

постановление.

По изложените аргументи се отправя молба към съда да извърши прецизен и справедлив анализ на доказателствата, след което да се произнесе с решение, с което да отмени въззивното решение и да постанови такова, с което да отмени издаденото НП.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът се представлява от пълномощника си – адв.Л., която в дадения ход по същество на делото поддържа касационната жалба и пледира за отмяна на обжалваното въззивно съдебно решение, като незаконосъобразно, неправилно и несъобразено с доказателствата по делото. Алтернативно моли да бъде намален срокът на наказанието „лишаване от право да управлява МПС“. Допълнителни аргументи в тази насока развива в представени писмени бележки. Претендира присъждане на сторените разноски по делото, за които представя списък.

Ответникът – Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ се представлява от юрк.М., която намира касационната жалба за неоснователна и недоказана и отправя молба към съда да остави в сила постановеното от СРС, решение. Сочи, че същото е законосъобразно и правилно, постановено след задълбочен анализ на събрания доказателствен материал. При такъв изход на спора, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от СГП счита, че атакуваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, поради което предлага същото да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

С процесното НП жалбоподателят Д. М. е санкциониран за това, че на 10.01.2024 г. около 17:30 ч. в [населено място], по [улица]управлявал лек автомобил „М. С 320 ЦДИ 4 М.“ с рег. [рег.номер на МПС], като при проверка от контролните органи отказва да бъде тестван с техническо средство „Дръг Тест 5000“ с фабричен номер ARKD - 0049 за установяване на употреба на наркотични, упойващи вещества или техни аналози. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0176513/10.01.2024 г. за ВМА – С.. Същият не е дал кръв за медицинско изследване.

Административнонаказващият орган е квалифицирал поведението на водача като нарушение на [чл. 174, ал. 3 от ЗДвП](#), поради което му е наложил административни наказания - "глоба" в размер на 2000 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца.

С обжалваното решение районният съд е потвърдил НП по съображения, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени

процесуални нарушения и извършването на нарушението е безспорно доказано. Съдът е направил задълбочен анализ на събраните гласни доказателствени средства – показанията на полицейските служители М. Н. и Н. Г., от една страна, и от друга страна – показанията на съпругата на жалбоподателя -Ю. М.. Направеният доказателствен анализ е обективен и безпристрастен, поради което напълно се споделя от настоящия касационен състав.

Въз основа на показанията на свидетелите и приобщените писмени доказателства обосновано въззивният съд е приел от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал МПС по време на проверката и е отказал да бъде тестван за употребата на наркотични вещества или техни аналози, с което е осъществил състава на втората от алтернативно предвидените форми на изпълнително деяние по [чл. 174, ал. 3 от ЗДвП](#). Изложил е мотиви, че нарушителят не е ангажирал доказателства, които да разколебават установените по делото факти, поради което правилно е бил санкциониран. Приел е, че наложените административни наказания са справедливи и съответстват на изискванията на [чл. 12](#) и [чл. 27 от ЗАНН](#). В резултат на това е стигнал до крайния правен извод, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно и не са налице основания за отмяната му.

Така постановеното решение е правилно и мотивирано в достатъчна степен от фактическа и правна страна.

При извършената касационна проверка не се установяват допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване на правото на защита на касатора или опорочаване на изводите на съда. Фактическата обстановка е правилно установена, при спазване на принципите за служебното начало и обективната истина. Районният съд е събрал и оценил всички допустими, необходими и относими доказателства, съобразно действителното им съдържание и въз основа на тях е направил обосновани и законосъобразни фактически и правни изводи, които се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция. Не се споделят доводите на касатора за липса на анализ на представените от него писмени доказателства. Законосъобразно в решението са кредитирани показанията на разпитаните полицейски служители, тъй като те са еднопосочни и се подкрепят от събраните писмени доказателства. Съдът не е поставил под съмнение и показанията на съпругата на жалбоподателя, като ясно е разграничил две групи свидетелски показания, които е коментирал поотделно и е съпоставил помежду им, след което е приел, че жалбоподателят не е ангажирал доказателства които да оборят презумптивната доказателствена сила на АУАН, въведена изрично с разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, показанията на полицейските служители и приобщените писмени доказателства.

Не могат да бъдат безкритично възприети твърденията на касатора, че е отказал да бъде тестван с техническо средство, тъй като се притеснявал, че резултата от теста може да бъде фалшифициран. В тази връзка следва да се отбележи, че на място е пристигнал специализиран екип на СДВР-ОПП в състав св. М. Н. и колегата му – А. К., които са предложили да тестват водача с техническо средство за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. Именно от този екип е следвало да бъде извършен теста и той е донесъл със себе си техническото средство „Дръг Тест 5000“, като към тази дейност св. Н. Г. няма никаква съпричастност. Освен това тестът дава

резултат веднага и то в присъствието на водача, поради което е обективно невъзможно в негово присъствие да бъде фалшифициран (заменен с положителен такъв).

На следващо място, настоящият съдебен състав намира за нужно да отбележи, че доказателствено необезпечено остава твърдението на касатора, че е посетил посоченото в талона за медицинско изследване лечебно заведение – ВМА, но от там са отказали да му вземат кръв, тъй като закъснял с десет минути от указания в талона час. Липсват каквито и да било писмени доказателства в подкрепа на тази теза, както надлежно отбелязване на часа, в който М. се е явил в лечебното заведение, така и на надлежен отказ от страна на конкретен медицински специалист да му бъде взета кръвна проба за анализ. Освен това е налице и разлика в твърдяното закъснение, като касаторът твърди, че е закъснял с 10 минути, поради което не са му взели кръв за анализ, а и в показанията си пред първоинстанционния съд съпругата му заявява, че е закъснял с пет минути.

В конкретния казус, касаторът Д. М. се е тествал за употреба на наркотични вещества в СМДЛ „Рамус“ ООД на следващия ден, а в лаборатория „К.“ на 12.01.2024 г., поради което правилно представените резултати от тези изследвания не са ценени от първоинстанционния съд, като относими писмени доказателства.

С поведението си водачът на МПС – жалбоподателят Д. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по [чл. 174, ал. 3 от ЗДвП](#), поради което законосъобразно е бил санкциониран. Кумулативно предвидените от закона наказания за това нарушение са в абсолютно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да ги ревизира, при наличие на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, каквито в случая не са налице. Като е стигнал до същите крайни изводи, районният съд е постановил едно правилно решение, в съответствие с данните по делото и материалния закон, което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, се явява основателно искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което в полза на СДВР - ОПП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева, съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение № 3987/31.08.2024 г., постановено по НАХД № 3626/2024 г. по описа на СРС, НО, 93 състав, с което е потвърдено НП № 24-4332-000696/24.01.2024 г.

ОСЪЖДА Д. М., ЕГН [ЕГН] ДА ЗАПЛАТИ на СДВР- ОПП, разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....